

תפ"ח (באר-שבע) 26188-11-10 - מדינת ישראל נ' יצחק יחזקאל

תפ"ח (באר-שבע) 26188-11-10 - מדינת ישראל נ' יצחק יחזקאל מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 26188-11-10

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ערן צברי

נגד

יצחק יחזקאל

ע"י ב"כ עו"ד מיכה גבאי

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[11.09.2013]

כב' השופטת ח. סלוטקי - אב"ד

כב' השופט מ. לוי

כב' השופט ש. פרידלנדר

גזר דין

1. כתב האישום

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירה של מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) + 345(ב)(1) + 345(א)(1) + 350 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), בעבירה של מעשה מגונה - עבירה לפי סעיפים 348(ב) + 345(ב)(1) לחוק ובעבירה של הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק.

2. ממצאי הכרעת הדין

על פי ממצאי הכרעת הדין, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הקטין א.ק., יליד 1995 (להלן: "הקטין"/"המתלונן"), למד בבית הספר למלאכה חב"ד שבעיר קריית מלאכי. הנאשם שימש כמדריך במכון הכושר "דביר" שבעיר (להלן: "המכון"/"מכון הכושר"). במסגרת הסכם בין מכון הכושר לבין בית הספר בו למד הקטין, סוכם כי הקטין יוכל להתאמן במכון הכושר ללא תשלום. יחד עם זאת, בתמורה לאימוני הכושר במכון, נהג הקטין לבצע עבודות ניקיון במכון הכושר בהתאם להנחיות הנאשם.

ביום האירוע, סמוך לשעה 11:00, הגיע הקטין למכון הכושר על מנת לנקות אותו וזאת לאחר שיום קודם לכן תיאם זאת עם הנאשם. באותה העת נכח הנאשם במכון הכושר.

בעת בה היו הנאשם והקטין במטבחון של מכון הכושר, הנאשם ביקש מהמתלונן שיראה לו את שריריו. הנאשם נגע בקטין, בבטנו ובישבנו והחל למשש את רגלי הקטין, באמתלה של בדיקת שריריו, הנאשם משך את תחתונו של הקטין, התבונן באיבר מינו, אמר לקטין שיש לו איבר מין גדול ונגע באיבר מינו של הקטין וכל זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

לאחר מכן, בהיות הנאשם והקטין במקלחות של מכן הכושר, הוריד הנאשם את התחתון של הקטין והחדיר את איבר מינו של הקטין לתוך פיו וביצע בקטין מין אוראלי, כל זאת שלא בהסכמתו החופשית של הקטין. לאחר המעשה האמור, אמר הנאשם לקטין, מספר פעמים, לא לספר לאיש על מה שקרה (להלן: "האירוע").

3. תסקיר נפגע עבירה

מהתסקיר עולה, בין היתר, כי פגיעת הנאשם במתלון אשר שם את מבטחו בנאשם, הביאה לפגיעה באמונו של הקטין באחר וכן לפגיעה קשה בכל תחומי חייו. מצבו הנפשי, הלימודי והחברתי של המתלון היה רגיש ומורכב עוד קודם לפגיעה. הפגיעה הפכה את מצבו לקשה ורעוע עוד יותר.

שירות המבחן נפגש עם המתלון וכן עם גורמים שונים בחייו של המתלון ושוחח עמם. ממפגשים אלה עולה מצוקה רגשית קשה ומתמשכת המוצאת את ביטוייה בקשיי תפקוד, אגרסיות מודחקות, בלבול, בדידות, חרדות, התנהגות אובססיבית וסימפטומים אחרים.

להערכת שירות המבחן, מצב זה יצריך תהליך שיקומי ממושך, טיפול ארוך טווח וליווי מקצועי. כן עולה מתסקיר שירות המבחן, כי בשל מצוקתו של המתלון, הוא משקיע אנרגיות רגשיות רבות על מנת לשרוד את המצב הקיים, אולם הוא נמצא בסכנת התמוטטות רגשית, כיוון שעדיין אינו סומך על מטפלו שיוכלו לסייע לו. בנוסף לכל, המתלון נמצא בצומת דרכים משמעותי בחייו, משום שבקיץ זה הוא אמור לסיים את שהותו בפנימייה ולצאת לדרך חדשה, כאשר יכולת הוריו, או מי ממשפחתו לסייע לו - אינה ברורה.

4. חוות דעת המרכז להערכת מסוכנות

"ההתרשמות היא מאדם בעל קווי אישיות נרקיסטיים, משקיע אנרגיה רבה בעיצוב, שימור ותחזוק מעמדו בסביבה והוא אינו מאפשר/מסוגל לכל תהליך של התבוננות פנימית, או בחינה של מאפייניו האישיותיים, התנהלותו והאינטראקציה שלו עם אנשים אחרים.

מכחיש לחלוטין את ביצוע העבירות וטוען כי לא היו דברים מעולם. במקביל לכך שמרחיק עצמו מאירוע הפגיעה הוא גם מרחיק עצמו מהקורבן, טוען שלא היה לו כל קשר קרוב איתו וכמעט ששולל כל אינטראקציה איתו, בעוד שהקורבן טוען אחרת. לאורך הבדיקה נראה היה שעושה מאמץ אקטיבי שלא להכפיש את הקורבן ולא לעשות דהאבלואציה שלו ואולם מפעם לפעם עשה זאת מבלי משים כמעט....

בעל מערכת תמיכה בקהילה ואולם זו אינה יכולה להוות, במקרה זה, גורם ממתן מסוכנות, שכן סביבתו הקרובה, וככל שניתן להבין ממנו גם סביבתו הרחוקה יותר, מאמינה בחפותו ולפיכך לא תוכל להוות עבורו גורם מפקח. בשל ההכחשה הגורפת ובשל העמדה ההגנתית, כפי שתוארה בפרק ההתרשמות הקלינית, לא ניתן לרדת לעומקה של האטיולוגיה העומדת בבסיס העבירות ולא ניתן לומר האם מדובר במשיכה מינית סוטה או שמדובר במשיכה מינית הומוסקסואלית שקבלה ביטוי אל מול קורבן חלש, זמין וקל לניצול. הנבדק אינו מאפשר כל גישה אל עולמו הפנימי והמיני ולא ניתן לדבר איתו על אסטרטגיות מניעה....

.... עבודתו כמנהל חדר כושר מהווה, לאור העבירות שביצע, גורם סיכון רב משמעות, שכן העיסוק בספורט בניית הגוף, עלול ליצור מצבים של טשטוש גבולות בין מאמן/מדריך למודרך....".

"סיכום והמלצות

שילובם של גורמי הסיכון הסטאטיים, גורמי הסיכון הדינאמיים, המבוססים על הספרות המקצועית בתחום הערכת המסוכנות המינית וההתרשמות הקלינית, מצביעים על כך שרמת המסוכנות המינית הינה נמוכה-בינונית".

4.1 חוות דעת הערכת מסוכנות מטעם ההגנה

ההגנה הגישה לבית המשפט חוות דעת לעניין הערכת מסוכנות מטעמה.

עורך חוות הדעת, מר אלון מרגלית, הצטרף להערכת המסוכנות של המרכז להערכת מסוכנות מיום 24.7.13, המעריכה כי שילובם של גורמי הסיכון הסטאטיים והדינאמיים וההתרשמות הקלינית מצביעים על רמת מסוכנות נמוכה בינונית. יחד עם זאת הוסיף, כי להערכתו מדובר במסוכנות מינית כלפי קורבנות מוכרים בלבד וכן כי מדובר במסוכנות מינית ברמה אחת מעל הרמה הנמוכה ביותר.

להערכתו, באשר לקורבנות זרים, המסוכנות הינה נמוכה בלבד.

מר מרגלית המליץ לשלב את הנאשם בתוכנית טיפולית עליה המליץ.

להערכתו, שילובו של הנאשם בתוכנית הטיפולית המומלצת, לצד המגבלה בעיסוק עם קטינים, ייצרו מציאות שתפחית את המסוכנות המינית לנמוכה, גם כלפי קורבנות מוכרים ויאפשרו ענישה שיקומית.

5. ראיות הנאשם לעונש

5.1 עדותו של מר יוסי סולימני

מר סולימני הינו תושב העיר קריית גת המשמש בתפקיד ממלא מקום ראש העיר. לדברי מר סולימני, הוא מכיר את הנאשם מזה 30 שנה, הן במסגרת תפקידיהם והממשקים השונים במסגרתם והן מיחסי שכנות ביניהם.

לדבריו, הוא מכיר את הנאשם כאיש מקצוע וכאדם מאוד מסור למערכת אליה הוא משתייך. כן העיד כי הנאשם תרם רבות לקהילה. בנוסף לכך, הנאשם תרם מניסיונו המקצועי לטיפול תחום הכדור-רגל בעיר. פעמים רבות הנאשם עשה את הדברים בהתנדבות.

מר סולימני העיד בעניין היכרותו את הנאשם כאיש משפחה.

העד השיב לשאלת התובע כי הפנימייה היא בתחום אחריותה של העירייה. לשאלה האם גם למתלונן ניתנה תמיכה כפי שניתנה לנאשם, השיב כי הוא לא היה מעורב בכך באופן אישי והוא לא יודע מה נעשה בעניין.

5.2 עדותו של מר חיים אלון

מר אלון עובד במתנ"ס משנת 1988 ושימש בתפקיד מרכז חוגים ומנהל אולם הספורט. לדבריו, משרדו מקביל לחדר הכושר בו עבד הנאשם.

מר אלון העיד כי הוא מכיר את הנאשם מעל עשרים ושש שנים כאדם הגון, אדם למופת ואיש משפחה למופת.

5.3 עדותו של מר הראל מלכה

מר הראל מלכה הוא מנהל מחלקת הספורט בעירייה. לדבריו, הוא מכיר את הנאשם ומשפחתו מעל עשרים שנה. כן העיד כי לו ולנאשם דרך ארוכה ומשותפת במהלכה עשו הרבה פרויקטים יחדיו. כך למשל בפרויקט של משרד החינוך שבו לימדו ילדים שחיה.

לדברי העד, הוא בעצמו, בהיותו ילד, התאמן אצל הנאשם. לדברי העד, הנאשם עסק רבות בהתנדבות למען הקהילה וערך אירועי זיכרון לנפטרים. לדבריו, כל מנהל מחלקה היה גאה שיש לו עובד כמו הנאשם, אחראי, ישר ובעל רוח התנדבותית אדירה. לדבריו, הוא יודע במה הנאשם הורשע; אולם הוא עדיין חושב שהדברים שאמר הולמים את הנאשם. מטעם ההגנה הוגשו מכתבי המלצה אודות הנאשם:

א. תעודת שחרור של הנאשם משירות סדיר בצה"ל, בה דורגה התנהגותו כ"טובה".

ב. מכתב מאת מר אלי עזריאל, יו"ר סניף יד לבנים בקריית מלאכי, בו נאמר, בין היתר, כי מר עזריאל מכיר את הנאשם מזה שנים רבות, כתושב העיר וכמפעיל חדר הכושר במסגרת המתנ"ס המקומי. כמו כן, נכתב כי הנאשם עבד בהתנדבות לארגון ערבי הוקרה ותחרויות לזכרם של חללי צה"ל תושבי העיר, פעילות שהביאה מעט נחמה למשפחות השכולות.

ג. מכתב מאת הורי החייל דביר משה ז"ל, הגב' יוכבד משה ומר עוזי משה. על פי האמור במכתב, בנם של בני הזוג, דביר, היה אורח קבוע בחדר הכושר אותו ניהל הנאשם, והמקום שימש לו כבית שני. לדבריהם, הנאשם עזר לבנם לפתח את כושרו הפיזי וכן תרם רבות להעלאת הביטחון העצמי של בנם. לפני כ- 8 שנים בנם נהרג והנאשם פעל להנצחת שמו. הנאשם עזר להורים להקים קיר הנצחה בחדר הכושר, פעל על מנת שמכון הכושר יקרא "מכון דביר" על שמו של בנם וכן ערך תחרויות להנצחתו. ההורים מוקירים לנאשם תודה ומציינים כי פועלו של הנאשם עוזר להם מבחינה רגשית בהתמודדות עם השכול.

ד. מכתב מאת מר שמואל (שמיל) איובי, עורך המקומון "מה נשמע" בקריית מלאכי. על פי האמור במכתב, מר איובי מכיר את הנאשם מזה שנים רבות. לדבריו, הנאשם הוא בבחינת מודל לחיקוי עבור בני הנוער בעיר, בהיותו אדם איכותי וערכי שזכה בהישגים רבים בתחומי פיתוח הגוף והכושר הגופני. בכך גם העלה הנאשם את קרנה של העיר בעיני רבים. מזה כשלוש שנים, כותב הנאשם טור בעיתון אותו עורך מר איובי, ולדבריו הטור זוכה למחמאות בכל רחבי העיר והסביבה. ה. מכתב מאת הרב יוסף הרטמן. לדברי הרב, לפני כעשור הופנה על ידי רופאיו להתאמן במכון הכושר ושם הכיר את הנאשם. לדבריו, הנאשם התגלה לו כאדם בעל ערכים, הגון, אחראי ומסור מאוד לעבודתו. בנוסף לכך, הנאשם חביב ופעיל בתחום החברתי.

הרב ציין את פועלו של הנאשם להנצחת שם החייל שנפל דבר משה ז"ל. לדברי הרב, הנאשם דואג לקיים קשר רצוף עם המשפחה.

ו. מכתב מאת מר שמעון חזן, מנהל המדרשה הלאומית. על פי האמור במכתב, במהלך שש השנים האחרונות, המדרשה הלאומית בשיתוף מרכז חסד אברהם עורכים פעילויות לילדי העיר המגיעים מרקע סוציו אקונומי נמוך, כמו כן מפעילים למשפחות במצוקה הפנינג מכירה של מוצרי הלבשה, הנעלה ומוצרים לבית הספר. לדבריו הנאשם מסייע רבות לפעילות ונרתם לעזרה.

ז. מכתב מאת הגב' רבקה מנחם, תושבת העיר קריית מלאכי וחברת ילדות של הנאשם.

על פי האמור במכתב, הגב' מנחם מכירה את הנאשם מילדות, ברבות השנים ילדיה שגדלו החלו להתאמן אצל הנאשם בחדר הכושר. לדבריה, היא חשה שילדיה בידיים טובות ומעולם לא חששה לשלומם. כן נכתב, כי מאות ילדים התאמנו אצל הנאשם וכי הוא נתן להם יחס חם ואבהי. לדבריה, הנאשם הינו דמות חיובית בעיר, אוהב ואהוב וכן איש משפחה למופת.

6. טיעוני הצדדים לעונש

6.1 טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ארוך ומרתיע וכן עונש מאסר מותנה ופיצוי כספי משמעותי עבור המתלון.

הנאשם הורשע במיוחס לו בכתב האישום, לאחר שניהל את משפטו ולא נטל אחריות על מעשיו בשום שלב.

ב"כ המאשימה הוסיף, כי מדובר באירוע בו המתלון היה בן 15.5, כאשר נסיבותיו האישיות של המתלון הופכות את מעשי הנאשם לחמורים יותר.

בזמנים הרלוונטיים לעניינו, שהה המתלון בפנימייה. המתלון הינו נער עם בעיות התנהגות על רקע חסך בטיפוח ובמסגרת משפחתית תומכת.

ב"כ המאשימה ציין כי האמור לעיל עלה הן מעדותו של המתלון והן מעדותו של מדריכו של המתלון בפנימייה.

ב"כ המאשימה עמד על המרכזיות והחשיבות של חדר הכושר בחייו של המתלון וכן על חשיבותו של הנאשם בחיי המתלון וטען כי יש ליתן לכך משקל רציני.

עוד טען ב"כ המאשימה כי האימונים בחדר הכושר והרצון לפתח את הגוף, היו אחד מיתדותיו של המתלון ובשל כך, כפי שהעיד על עצמו, היה מוכן גם ליטול סטרואידים, הנאשם היה מודע לכל אלה.

ב"כ המאשימה טען כי, כעולה מעדותו של המתלון וכן מתסקיר הנפגע, הנאשם היה בבחינת דמות אב למתלון. המתלון העריך את הנאשם, סמך עליו וראה בו דמות מכוונת ואילו הנאשם, במעשיו המתוארים בכתב האישום ובהכרעת הדין, ניצל את המתלון.

הנאשם איתר את המתלון כאדם חלש שבו יוכל לבצע את מעשיו המכוערים. באותו יום שישי הנאשם ניצל את המתלון בחדר הכושר אחר כך תפס אותו בפניה, מישש את גופו, שפשף את איבר מינו, מצץ את איבר מינו והותיר את המתלון המום ושביר.

ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר נפגע עבירה, ממנו עולה כי המתלונן, שעוד קודם לכן היה נער בסיכון, כעת, לאחר הפגיעה, עסוק בהישרדות בעולם בו הוא אינו יכול לסמוך על איש.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה הראוי למקרה ולנסיבותיו המיוחדות הוא מתחם הנע בין 4 שנות מאסר בפועל לבין 6 שנות מאסר בפועל.

המאשימה הגישה פסיקה:

ע"פ 3163/11 עומר פילאלי נ' מדינת ישראל (24.4.12), הנאשם הורשע בבית משפט המחוזי בעבירה של ביצוע מעשה סדום בנסיבות מחמירות בקטין כבן 13 ובעבירה של שהייה שלא כחוק בישראל והוטלו עליו 11 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון הפחית את עונשו של הנאשם ל- 9 שנות מאסר.

המערער לקח את הקטין לדירתו, שם אילץ אותו להפשיל מכנסיו ותחתוניו ולאחר מכן החדיר את איבר מינו אל פי הטבעת של המתלונן מספר פעמים, תוך שהמתלונן זועק.

ת"פ 31383-09-10 מדינת ישראל נ' פרץ (17.4.13), הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מספר עבירות של מעשים מגונים וכן עבירה של הדחה בחקירה. על הנאשם הוטלו 25 חודשי מאסר בפועל בגין עבירות המעשים המגונים ואילו בגין עבירה של הדחה בחקירה הוטלו על הנאשם 2 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הוא בן זוגה של אם המתלוננת, קטינה ילידת 1997. באחד הימים בשעות הערב, התארח הנאשם בבית המתלוננת ושתיה חריפה עם בת זוגו ולאחר מכן נשאר לישון בסלון הבית. בלילה ניגש הנאשם לחדרה של המתלוננת מספר פעמים וביצע במתלוננת מעשים מגונים בכך שנישק אותה בפיה בעת שישינה, נגע בגבה לאורכו בתנועות עיסוי, נגע בישבנה וברגלה מעל מכנסיה, נגע בישבנה מתחת לתחתוניה, ניסה לגעת באיבר מינה מתחת למכנסיה אך מעל לתחתוניה, נישק את גבה של המתלוננת, ניסה לנשק את המתלוננת בפיה וליטף את חזה של המתלוננת מעל לגופיה שלבשה.

ת"פ 1131/06 מדינת ישראל נ' בן עמי דוד (8.7.7). הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון ולפני תחילת שלב ההוכחות, בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של ניסיון אינוס. על פי העובדות, המתלוננת, עובדת זרה, החלה לעבוד כמטפלת סיעודית אצל אמו של הנאשם כחודש לפני האירועים מושא כתב האישום. הנאשם מתגורר בדירת אמו. ביום האירוע, שכבה המתלוננת מנומנמת במיטתה בחדרה שבדירה, הנאשם ניגש אליה, אחז בגופה ורכן מעליה בעוד המתלוננת אומרת לו כי היא מסרבת לכל מגע מיני עימו ומנסה לדחותו ולהדפו. הנאשם הגביר אחיזתו, פתח את חולצת המתלוננת, קרע את כפתוריה, הוריד את תחתוניה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, רק בשל מאבקה של המתלוננת בנאשם, לא הצליח לבצע זממו והגיע לפורקנו מחוץ לגופה.

בית המשפט הטיל על הנאשם חמש שנות מאסר בפועל וכן פיצוי למתלוננת על סך 60,000 ₪. ב"כ המאשימה התייחס לחוות דעת הערכת המסוכנות שנערכה בעניינו של הנאשם, בה נקבע כי מסוכנותו של הנאשם הינה נמוכה-בינונית.

לטענת ב"כ המאשימה, עורך חוות הדעת התרשם אף הוא, כי העבירות בוצעו תוך ניצול המתלונן מתוקף מעמדו, סמכותו וכוחו של הנאשם אל מול המתלונן.

כן הוסיף, כי כעולה מחוות הדעת, עורך חוות הדעת התקשה לקבוע מהו המניע של הנאשם (הבופיליה, פדופיליה, סטייה מינית, נטייה מינית) וזאת בשל נטייתו של הנאשם ל"נרמל" מצבים, כגון בכך שהתאמץ שלא לדבר רעות על המתלונן.

עוד טען, כי מחוות הדעת עולה שסביבתו הקרובה והרחוקה של הנאשם אוהדת את הנאשם ואינה מהווה עבורו, בלשון המעטה, גורם מרסן לסטייתו המינית. כמו כן, הנאשם אינו ער למצבי סיכון, ולא נמנע מכניסה אליהם, ככל הנראה נוכח הכחשתו הגורפת.

לטענת המאשימה, חוות הדעת מאששת את עמדת המאשימה לעונש ועל כן יש לגזור על הנאשם עונש אשר יגן על הציבור מפניו של הנאשם וירתיעו, כיום ובעתיד, מלבצע עבירות דומות לאלה בהן הורשע.

לטענתו, הנאשם אינו מבין כלל את מהות הסיכון שבמעשיו ואת חומרתם ואת מידת הסיכון הנשקף ממנו. כל אלה מהווים גורמים אשר יש להתחשב בהם לחומרה והם מצדיקים השתת העונש אליו כיוונה המאשימה בטיעוניה.

6.2 טיעוני ההגנה לעונש

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם העונש הראוי נע בין מאסר על תנאי לבין תקרה של 24 חודשים, כאשר התקרה היא במקרים החמורים יותר בהם מדובר במספר מקרים ובנאשמים בעלי עבר פלילי. לטענת הסנגור, ישנם מקרים של מעשה מגונה בנסיבות אונס, ובמקרה דנן יותר נכון לומר שמדובר בנסיבות של מעשה מגונה ולכן הענישה צריכה להיות באנלוגיה למעשה מגונה ברף התחתון.

לעניין חייו האישיים של הנאשם, הטעים הסנגור כי מדובר באדם בן 53, נשוי ואב לארבעה ילדים וסב לשני נכדים. לנאשם אין כל רישום פלילי. הנאשם שירת שירות מלא בצבא כימאי. עם שחרורו פנה ללימודי אימון גופני במכון וינגייט ומאז הוא עובד כמאמן כושר אישי בעיריית קריית מלאכי.

לטענת הסנגור, בכל ההמלצות בעניינו של הנאשם שהוגשו לבית המשפט וכן בכל עדויות האופי שנשמעו עובר כחוט השני המוטיב של אדם חברתי שרוב פעילותו נעשתה בהתנדבות. הנאשם תמך במשפחות שכולות ונלחם על כך שמכון הכושר יקרא על שם חייל שנפל במילוי תפקידו, הנאשם עזר למשפחות במצוקה ותרם לפעילות חברתית.

לטענתו, בשלב זה ולצורך הטיעונים לעונש ההגנה מקבלת את הכרעת הדין וטוענת כי המעשה המתואר בכתב האישום אינו מעיד על אורח חייו של הנאשם, זהו מעשה נדיר וחרגי.

באשר לתסקיר נפגע העבירה, טען הסנגור כי התסקיר ערוך בצורה מאוד כוללנית וכמעט אין בו דבר קונקרטי. לטענתו, המתלונן היה עוד קודם למקרה נער בסיכון ומהתסקיר לא ברור מה נגרם ומה הוחמר.

לעניין הפסיקה, טען הסנגור כי בנסיבות של מעשה סדום כבמקרה דנן, אין כמעט פסיקה תואמת. הסנגור הפנה לפסיקה בעניין אונס, ניסיון אונס ומעשה סדום במובן הרגיל. הסנגור סקר את מתחם הענישה מהפסיקה שהגיש, כמפורט להלן:

לטענת הסנגור, בנסיבות ביצוע העבירה, המדובר במקרה חד פעמי שעל פי הכרעת הדין נמשך דקות ספורות. בנוסף לכך, כאמור, לנאשם אין עבר פלילי.

לטענת הסנגור, מאז שפורסמה הפרשה בעיר קריית מלאכי שהיא עיר קטנה, הנאשם הפסיד את עבודתו ואת מעמדו הבכיר בעיר. השם הטוב שלו ושל משפחתו ירד לטמיון.

בנוסף לכך טען הסנגור, כי עצם ההרשעה והפרסום שלה מהווה עונש שיש לקחתו בחשבון. לעניין הפיצוי טען הסנגור, כי יש לפסוק פיצוי סמלי שכן הנאשם פוטר מעבודתו בעקבות ההרשעה והפרסום על כך בתקשורת.

כאמור, הסנגור הפנה לפסיקה:

ע"פ 1365/12 פלוני נ' מדינת ישראל (3.7.13).

המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון ועל יסוד הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה. נגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסרים על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 5,000 (במסגרת הסדר הטיעון הגבילה המאשימה את טיעוניה לעונש מאסר שלא יעלה על 18 חודשים).

על פי כתב האישום המתוקן הנאשם עבד כתופר במתפרה והמתלוננת שעבדה בחברת אבטחה הגיעה למתפרה בליווי מנהל חברת האבטחה על מנת לתקן את מכנסי העבודה שלה. לאחר שהמנהל עזב את המקום, ביקש הנאשם מהמתלוננת להיכנס לתא ההלבשה ולפשוט מכנסיה על מנת שיוכל לסמן עליהם סימונים מדויקים ולתקנם. בעת שהמתלוננת נותרה ללא מכנסיה, להפתעתה נכנס הנאשם לתא המדידה כרע ברך ומדד את היקף ירכיה, בשלב מסוים עצרה המתלוננת את הנאשם והנאשם משך את אחורי תחתוניה וחשף את ישבנה. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיחדל ממעשיו אך זה המשיך במעשיו והסיט את החלק הקדמי של תחתוניה ונגע באיבר מינה. המתלוננת יצאה מתא המדידה כשהיא מבוהלת ובוכה.

בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר ל- 9 חודשי מאסר.

ת"פ 1205/01 מדינת ישראל נ' אבדחלק יצחק (24.10.02). הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של אינוס,

עבירה של מעשה מגונה ועבירה של הפרת הוראה חוקית, ללא הסדר לעניין העונש.

על פי גזר הדין, הנאשם ניהל מערכת יחסים עם אימה של המתלוננת במשך שלוש שנים, במהלכן ואף מעט אחריה, נפגש הנאשם עם המתלוננת שהייתה בת 13, בהזדמנויות שונות. במהלך אותם מפגשים, הנאשם נישק את המתלוננת ואף בעל אותה בכך שהחדיר את אצבעותיו לתוך איבר מינה. לאחר שהוגשה תלונה במשטרה, הנאשם מסר גרסתו והתחייב שלא יצור קשר עם המעורבים בפרשה, הנאשם הפר הוראה חוקית זו בכך שיצר קשר עם הקטינה (עוד לפני שנחקרה על ידי חוקרת הילדים), והזהירה מפני המשטרה.

על הנאשם הוטלו שתי שנות מאסר בפועל וכן שנה אחת על תנאי.

פ"ח 966/99 מדינת ישראל נ' יעיש דרור (24.10.04). הנאשמים הורשעו לאחר ניהול פרשת הוכחות, בעבירות של אינוס, עבירה של הפרת אמונים וכן עבירה של הדחה בחקירה. על פי העובדות, הנאשמים שימשו כשוטרים ושירתו בתחנת ערד. באחד הימים, סמוך לשעת חצות, הוזעקו הנאשמים לטפל באירוע פלילי בו הייתה מעורבת המתלוננת, ששהתה באותה עת בארץ כעובדת זרה מורשית. על פי החשד דובר באירוע שלפיו ניסתה המתלוננת לעצור טרמפ ונהגי המשאיות שעברו באזור הציעו לה הצעות מגוונות ואחד מהם אף ניסה לקחתה במשאיתו. בהגיעם של הנאשמים למקום, לקחו מהמתלוננת את כרטיס העבודה שלה על מנת לבדוק האם המתלוננת היא שווה חוקית. משהתברר כי אכן כך הוא, ומשום שהשעה הייתה מאוחרת, הציעו הנאשמים למתלוננת כי יסיעו אותה לביתה בערד וזו הסכימה. במהלך הנסיעה ובעוד כרטיס העבודה שלה בידי הנאשם 1, שאל הנאשם 1 את המתלוננת האם היא מעוניינת לעשות לו מסאג' (הכוונה לקיום יחסי מין). המתלוננת סירבה ושאלה היכן כרטיס העבודה שלה, והנאשם השיב כי יש בעיה. אחר כך עבר הנאשם ממושב הנהג, התיישב ליד המתלוננת במושב האחורי, הפשיטה מבגדיה העליונים, הושיבה על ברכיו ובעל אותה. סמוך לתחנה החזיר הנאשם למתלוננת את כרטיס העבודה שלה וירד מהניידת ואילו נאשם 2 המשיך בנסיעה, לכאורה במטרה להסיעה לביתה אולם תחת זאת הסיעה למקום חשוך ומרוחק וביקש לקיים עימה יחסי מין. הנאשם 2 בעל את המתלוננת. כמה חודשים לאחר מכן, נסעו הנאשמים עם שוטר נוסף לביתה של המתלוננת וביקשו ממנה "מסאג'". בראות המתלוננת את הנאשמים טרקה הדלת.

אחר כך, לאחר שהתלוננה במשטרה, פנו הנאשמים למעסיקה שישכנעה כי בדתה את הסיפור, וכך עשתה המתלוננת וכן מעסיקה שסייע לה תחילה בהגשת התלונה. על הנאשמים הוטלו 24 חודשי מאסר בפועל.

תפ"ח (ת"א) 1070/02 מדינת ישראל נ' פלוני (27.10.03). בעת ביצוע העבירה הנאשם היה בן 18. הוא פגש במתלוננת בעת שהתארח אצל קרובי משפחה. המתלוננת הזמינה את הנאשם לחדר שהוקצה לה ללינה והנאשם פירש את ההזמנה כהזמנה לקיום יחסי מין. חרף התנגדות המתלוננת ביצע בה הנאשם מעשה אינוס, אולם לאחר שהמתלוננת המשיכה לבקש מהנאשם כי יפסיק, חדל הנאשם ממעשיו, מבלי שבא על סיפוקו. הנאשם הורשע בעבירת אינוס והוטלו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן פיצוי בסך 3,000 ₪.

פ"ח 4022/01 (ירושלים) מדינת ישראל נ' פלוני. הנאשם כפה על בן דודו בן ה-6 לשפשף את איבר מינו של הנאשם, החדיר אותו לפיו של הקטין, לאחר מכן אונן מול עיני הילד עד שהגיע לסיפוקו. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של מעשה סדום ומעשים מגונים. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. עונש זה נקבע, בין היתר, בשל מסקנת שירות המבחן כי הרקע למעשים היה עיוותי תפיסה בענייני מין. הנאשם לא התכחש לעיוותים אלו. על פי חוות הדעת הפסיכולוגית כל הנתונים העידו על כך שמדובר במעידה חד פעמית. יתרה מכך, גם התביעה עתרה רק למאסר שירוצה בעבודות שירות. אביו של המתלונן, דודו של הנאשם העיד כי שתי המשפחות קרובות מאוד ומתגוררות באותו היישוב וכי ניתוק היחסים עם משפחת הנאשם הוא כשלעצמו עונש כבד עבור הנאשם. עוד העיד האב כי הילד אינו נראה פגוע וכי לא נגרם לו נזק מהמעשה. האב ביקש שלא להחמיר בעונשו של הנאשם ולא לפגוע בהמשך שירותו הצבאי וכן כי לא יוטל עונש שפרסומו ביישוב עלול להטיל כתם גם על המתלונן ומשפחתו.

ת"פ (ת"א) 1182/01 מדינת ישראל נ' שלומי אלטנני ואח'. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של אינוס. הנאשם ונערים נוספים ניצלו את גילה הצעיר של המתלוננת שהייתה בת 13 בעת ביצוע העבירה, במהלך נסיעה הבהירו למתלוננת כי אם ברצונה שיסיעו אותה לביתה עליה לקיים עימם יחסי מין. המתלוננת צייתה להוראתם ועלתה לסוכה, שם קיימה עם הנאשם יחסי מין. על הנאשם הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל וכן פיצוי למתלוננת בסך 30,000 ₪.

ע"פ 7740/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.10). הנאשם הינו קטין אשר הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים בשתי מתלוננות שונות בעבירות של אונס, מעשה סדום, ניסיון מעשה אינוס, ומעשים מגונים. על פי העובדות האישום הראשון, המעשים בוצעו במתלוננת הראשונה, קטינה הסובלת מפיגור קל. הנאשם מישש את חזה, אנס אותה מספר פעמים וביצע בה מעשה סדום. כתוצאה ממעשים אלה הרתה המתלוננת למבקש ונאלצה לעשות הפלה. על פי עובדות האישום השני, נעשו המעשים במתלוננת נוספת, גם היא קטינה הסובלת מפיגור קל. הנאשם נגע בה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בהסכמתה. בהזדמנות אחרת ביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי וכן, חיכך את איבר מינו בישבנה. בית המשפט הטיל על הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל וכן פיצוי למתלוננות בסך 20,000 ₪. הנאשם בדברו לבית המשפט אמר כי אין לו מה לומר.

גזירת העונש

העבירות בהן הורשע הנאשם הן חמורות, הנאשם ביצע במתלון הקטין מעשים מגונים בכך שמישש את גופו, לרבות את איבר מינו, ולאחר מכן ביצע במתלון מעשה סדום בכך שהחדיר את איבר מינו של המתלון לפיו. הנאשם אף הדיח את המתלון לבל יגלה את מעשיו.

הנאשם פגע בערך החברתי של שמירה על צנעת הפרט, כבוד האדם, רצונותיו והאוטונומיה שלו להחליט על גופו.

כמו כן פגע הנאשם בערך החברתי של שמירה על שלטון החוק בבצעו את העבירה של הדחה בחקירה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלון הקטין נזק חמור כעולה מתסקיר הנפגע.

הפגיעה באה לידי ביטוי, בין היתר, בקושי של המתלון ליתן אמון באחר, ובמצבו הנפשי של המתלון, שהיה רגיש ומורכב עוד קודם לפגיעה, ובעקבות הפגיעה - החמיר מצבו של המתלון והוא נזקק לתהליך שיקומי ממושך, טיפול ארוך וליווי מקצועי.

הנאשם ניצל לרעה את כוחו ומעמדו כמדריך בחדר הכושר כלפי המתלון, אשר היה להוט לפתח את שרירי גופו. כמו כן, הנאשם ניצל לרעה את חולשותיו של המתלון, שהוא נער בסיכון ואת היותו קל לניצול.

"עבירות המין הן מבין העבירות הקשות שמופיעות בין סעיפי החוק ובצדק. אדם הגומר בדעתו להשתמש בזולתו ככלי לסיפוק יצרו המיני, כמוהו כמי שהפשיט אותו מאנושיותו, מהאוטונומיה שלו, ומכבודו כאדם בעל רצונות, שאיפות וחופש להחליט על גופו. הנפגע הופך לאובייקט בעיני התוקף ובאותם רגעים תכלית קיומו הופכת לרצות את צרכי התוקף. כל הפגיעות שצוינו לעיל מתווספות כמובן לפגיעות ולנזקים הגופניים הנגרמים כתוצאה מתקיפה מינית הכרוכה בכפייה אלימה ובמאבק. חמור יותר הדבר ככל שמדובר בקרבן קטין, הסובל מבעיות נפשיות מלכתחילה כבמקרה דנן. ברור הדבר כי חברה המקפידה על שלום חבריה, ביטחונם וכבודם האנושי נדרשת לשקוד על מניעת ביצועם של מעשים שיש בהם פגיעה כה קשה בערך האדם כאדם, תחילה דרך חינוך בניה ובנותיה וקביעת האיסורים ההולמים, ובמקרים שבהם החינוך נכשל והאיסור לא כובד, אזי דרך מערכת אכיפת החוק והענשת החוטאים." ע"פ 3163/11 עומר פילאלי נ' מדינת ישראל (24.4.2012). (ההדגשה אינה במקור)

בהתחשב בפגיעה בערכים החברתיים כאמור לעיל, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט לעיל, אנו סבורים כי מתחם העונש ההולם לגבי עבירות המין בהן הורשע הנאשם, הוא בין שתי שנות מאסר לשש שנות מאסר בפועל; ואילו מתחם העונש ההולם בגין העבירה של הדחה בחקירה שבה הורשע הנאשם הוא עד שישה חודשי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נתנו דעתנו לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, לרבות בשל גילו של הנאשם (53).

כמו כן נתנו דעתנו להתנהגותו החיובית של הנאשם עד ביצוע העבירות, היעדר כל עבר פלילי ותורמתו של הנאשם לחברה, הכל כעולה מהמסמכים שהוגשו על ידי ההגנה.

למעלה מן הצורך נוסיף כי הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו. אין אנו זוקפים נסיבה זו וניהול המשפט לחובת הנאשם, אלא מציינים נסיבה זו בזיקה לאמור בחוות הדעת לעניין הערכת מסוכנות שהוגשה מטעם הנאשם, שלפיה הומלץ על תוכנית טיפולית אשר עשויה הייתה לאפשר ענישה שיקומית. תוכנית טיפולית כזו לא הוצגה לפנינו, והנאשם לא הביע כל רצון לשיקום.

לאחר ששקלנו את טענות הצדדים אנו דנים את הנאשם לעונשים כוללים כלהלן:

1. שלוש שנות מאסר בפועל.
 2. שתי שנות מאסר על תנאי שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע למשך שלוש שנים מיום שחרורו.
 3. שישה חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירה של הדחה בחקירה למשך שלוש שנים מיום שחרורו.
- כמו כן, הננו מחייבים את הנאשם לפצות את המתלונן בסך של 45,000 ₪.
- זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.
- ניתן היום, ז' תשרי תשע"ד, 11 ספטמבר 2013, במעמד הצדדים.